

мори душата си... Мисли, че си у дома си. Моят дом е и твой. Но знаеш ли, че едва те познах?

Калоян разтърси едно медно звънче и ^{на} явилият се стол-
ник каза да ^{својет} донесат обилна ^{вечер} закуска и да известят на царицата.
След това продължи разговора. Разправи за себе си, за своя не-
радостен живот, за грижите си.

Теофил Каламодиос, Алексей Аспиета, ^{иосиф Петрелиор} ~~Михаил Спиридонак~~
и Лев Теодопулос, ^{срещи вистин} ~~заедно с мнозина~~ ^{големите} представители на ~~по-големи~~ ро-
мейски градове, бяха дошли да молят могъщия български цар за съ-
юз и помощ срещу общия враг.

Отначало царят се показва нерешителен, поиска време да
си помисли, даде уклончиви отговори. Но тайно в душата си бе ре-
шил да приеме съюза с ромеите. Неговата мъдрост избра по-малкото
зло пред по-голямото. Невърни и коварни бяха ромеите. Но угроза-
та от надменните и силни рицари бе хиляди пъти по-страшна и по-
опасна. С помощта на ромеите той трябваше да сломи латините. Но
ако ^и после те дръзнеха да го измамат - горко им.

- Нека вашите градове почакаят - каза той на Теофила, ко-
гато след две недели го изпращаше при градските порти. - Най-
добре ти върви при Адриановград. Аспиета нека се върне във Фи-
липовград, ^{Петрелиор} ~~Спиридонак~~ да иде в Димотихон, а Теодопулос в Цурул.
Там, тихо и незабелязано, подгответе народа. А аз тук през зима-
та ще се приготвям. Аз ще ви дойда на помощ. А утре ще ви дам
писмо до султана на селджукските турци. Помъчете се да му го
предадете в най-голяма тайна...

Три дена пратениците на ромейските градове преговаряха
с българите, докато най-сетне ^и скрупиха с клетва съюза си за обща
борба против ^и ~~намествениците~~. Ромеите обещаха да повдигнат бунт
против латините и да се подчинят на Калояна като на свой импера-
тор, а българският цар даде дума, че ще ги закриля и ще им помага